

اتباع خارجی چگونه می‌توانند کودک ایرانی را به فرزندخواندگی بپذیرند؟

تهران (پانا) - اتباع غیرایرانی متقاضی فرزندخواندگی برای پذیرش سرپرستی کودکان باید به سازمان بهزیستی مراجعه کنند اما سرپرستی این کودکان شرایط و ضوابط خاصی دارد که این خانواده‌ها باید از آن‌ها برخوردار باشند.

طبق اصل ۱۲۳ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران در «قانون حمایت از کودکان و نوجوانان بی سرپرست و بد سرپرست» و «قانون حمایت از کودکان و نوجوانان بی سرپرست و بدسرپرست مصوب سال ۱۳۹۲» کلیه اتباع ایرانی مقیم ایران و ایرانیان مقیم خارج از کشور می‌توانند سرپرستی کودکان و نوجوانان مشمول این قانون را با رعایت مقررات مندرج در آن و با حکم دادگاه صالحه بر عهده بگیرند.

بنا به قانون حمایت از کودکان و نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست (مصوب ۱۳۹۲/۰۶/۳۱) کلیه اتباع مقیم ایران و خارج از کشور در صورت توافق با یکدیگر می‌توانند سرپرستی طفل صغیر را بعهده بگیرند مشروط بر آنکه منافع مادی و معنوی وی را تأمین کنند.

گروه‌های سنی مورد درخواست به نوزاد تا ۲ سال، ۳ تا ۴ سال، ۵ تا ۶ سال، ۷ تا ۱۰ سال و ۱۱ تا ۱۶ سال تفکیک شده است. بر این اساس، واگذاری کودک یا نوجوان به اتباع خارجی در صورتی امکان‌پذیر است که یکی از زوجین، ایرانی باشند.

همچنین ایرانیان مقیم خارج از کشور می‌توانند تقاضای سرپرستی خود را از طریق سفارتخانه یا دفاتر حفاظت از منافع جمهوری اسلامی ایران به سازمان تقدیم کنند. سفارتخانه‌ها و یا دفاتر یاد شده موظفند در اجرای این قانون، با سازمان همکاری کنند و سازمان موظف است با حکم دادگاه صالح به درخواست متقاضی رسیدگی کند.

عدم محکومیت جزائی مؤثر با رعایت موارد مقرر در قانون مجازات اسلامی، تمکن مالی، عدم حجر، سلامت جسمی و روانی لازم و توانایی عملی برای نگهداری و تربیت کودکان و نوجوانان تحت سرپرستی، نداشتن اعتیاد به مواد مخدر، مواد روانگردان و الکل، صلاحیت اخلاقی، عدم ابتلاء به بیماری‌های واگیر و یا صعب‌العلاج، اعتقاد به یکی از ادیان مصرح در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران از جمله شرایط متقاضیان سرپرستی کودکان است.

درخواست‌کنندگان نمی‌توانند بیش از دو کودک یا نوجوان را سرپرستی کنند مگر در مواردی که کودکان یا نوجوانان تحت سرپرستی، اعضای یک خانواده باشند.

تقاضانامه درخواست‌کنندگان سرپرستی باید به سازمان بهزیستی ارائه شود و این سازمان مکلف است حداکثر پس از دو ماه نسبت به اعلام نظر کارشناسی آن را به دادگاه صالح تقدیم دارد. دادگاه با احراز شرایط مقرر در این قانون و با لحاظ نظریه سازمان، نسبت به صدور قرار سرپرستی آزمایشی شش ماهه اقدام می‌کند. دادگاه می‌تواند در دوره سرپرستی آزمایشی، در صورت زوال و یا عدم تحقق هر یک از شرایط مقرر در این قانون به تقاضای دادستان و یا سرپرست منحصر یا سرپرستان کودک یا نوجوان و با اطلاع قبلی سازمان و همچنین با تقاضای سازمان قرار صادره را فسخ کند.

دادگاه در صورتی حکم سرپرستی صادر می‌کند که درخواست‌کننده سرپرستی بخشی از اموال یا

حقوق خود را به کودک یا نوجوان تحت سرپرستی تملیک کند. تشخیص نوع و میزان مال یا حقوق مزبور با دادگاه است. در مواردی که دادگاه تشخیص دهد اخذ تضمین عینی از درخواست‌کننده ممکن یا به مصلحت نیست و سرپرستی کودک یا نوجوان ضرورت داشته باشد، دستور اخذ تعهد کتبی به تملیک بخشی از اموال یا حقوق در آینده را صادر و پس از قبول درخواست‌کننده و انجام دستور، حکم سرپرستی صادر می‌کند.